

mij maar niet langer van zaligheid, uw *slechte stijl* zou er mij afkerig van doen worden." Hij stierf, na tijdgenoot te zijn geweest van zes koningen, drie en zeventig jaar oud.

PIERRE CORNEILLE.

1606—1684.

WERKEN.

Drie en dertig treurspelen, waaronder: *Médée*. — *Le Cid*. — *Les Horaces*. — *Cinna*. — *Polyeucte*. — *La Mort de Pompée*. — *Rodogune*.
Vijf blijspelen, waaronder: *Le menteur*.

Corneille werd te Rouaan geboren. Zijn vader, advokaat aldaar, leidde hem ook op tot rechtsgelcerde, en het mogt Pierre gelukken zich als zoodanig, na volbragte studiën, te vestigen. Hij oefende zijn beroep eenigen tijd uit, doch met even weinig geluk als lust, tot dat een beuzelachtig voorval zijn krachtvol genie openbaarde.

Een zijner jeugdige vrienden was geboeid door een meisje, en bezocht haar geregeld iederen dag, na den afloop zijner bezigheden. Bij een dezer bezoeken noodigt hij Corneille uit hem te verzellen, hetgeen deze volgaarne aanneemt. Argeloos stappen nu de beide vrienden naar de schoone — op wie echter Corneille zulk een gunstigen indruk maakte, dat zij, om den gast, den geliefde kon vergeten.

Corneille vond dit voorval zoo belagchelijk, dat hij op het denkbeeld kwam, het gebeurde in een blijspel — *Mérite* — wat op te sieren. Zonder groote verdienste te bezitten, vond dit stuk grooten bijval, en deed, bij den slechten toestand van 't Fransche tooneel, van den jeugdigen dichter veel hopen. Toen echter de eerste indruk wat was afgesleten, vond men het stuk te eenvoudig, en hierop antwoordde Corneille met de uitgave van zijn *Clitandre*, een stuk, opgevuld met de vreemdste voorvallen: moord en doodslag ziet men op het tooneel, heldinnen

vechten, vrouwen verkleeden zich als mannen, en meer van dien aard.

Daar hij vrij wat opgang begon te maken, zag Corneille voor goed af van zijne betrekking als rechtsgeleerde, om zich alleen op de beoefening der dramatische poëzij toe te leggen. Hij leverde eenige stukken van meer of minder verdienste, tot dat de *Cid* verscheen, met welk stuk men kan aannemen, dat de gouden eeuw der Fransche letterkunde wordt geopend. Richelieu, die zelf wel plannen tot treurspelen ontwierp, welke hij dan door bezoldigde dichters op rijm liet brengen, werd ijverzuchtig op de verheven schoonheden van den *Cid*, en liet het stuk door de *Académie* afkeuren. Deze handelwijze nam niet weg, dat het binnen en buiten 's lands zoo veel opgang maakte, dat Corneille, op zijne kamer, nevens zijne uitgave van den *Cid*, vertalingen er van kon toonen in alle Europesche talen, uitgenomen in 't Slavonisch en Turksch. Zijn roem werd door dit en eenige volgende stukken zoo zeer gevestigd, dat men hem reeds bij zijn leven *den Grooten* ging noemen, om hem te onderscheiden van zijn broeder Thomas, die zich ook eenigen naam maakte met het vervaardigen van treurspelen.

Ofschoon alle stukken van Pierre denzelfden bijval niet verwierven, en dien ook niet verdienden, werd zijn stuk *Pertharite* zoo zeer afgekeurd, dat hij in zijne mismoeidigheid het besluit nam, voor altijd van het vervaardigen van treurspelen af te zien. Dit *altijd* duurde werkelijk zes jaren, waarin hij zich bezig hield de *Navolging van Christus*, een Latijnsch gedicht van onzen Thomas à Kempis, in Fransche verzen over te zetten. Toen hij, overgehaald door zijne vrienden, en om aan zijne oude neiging te voldoen, weder aan zijne treurspelen was gegaan, bewerkte hij, te gelijk met Racine, het onderwerp *Bérénice*, doch hij moest hierin voor den jongeren dichter onder doen.

Als een staaltje hoe verkeerd groote mannen de begaafdheden van anderen soms beoordeelen, mag dienen, dat toen Racine zijn eerste treurspel aan Corneille toonde, om

van den grooten meester eenige terechtwijzing te ontvangen, deze den jeugdigen dichter, na eenige lofspraken op het stuk, aanried, zich op eene andere dichtsoort toe te leggen, daar hij *geen aanleg scheen te hebben voor het treurspel*.

Noch uit zijn voorkomen, dat plomp en nalatig, noch uit zijn gesprek, dat moeilijk en niet zelden verward was, kon men den grooten man erkennen. Hoe weinig spraakzaam hij was, kan hieruit blijken, dat een vriend van den Abt Bellegarde, met wien Corneille gedurende een geruimen tijd aan dezelfde tafel at, eerst na zes maanden den naam van zijn beroemden dischgenoot vernam. In 't laatst van zijn leven verzwakte zijn geest zoo zeer, dat hij niet meer kon denken, en ofschoon zijn letterkundige arbeid ruim beloond was geworden, verstond hij bij al zijne talenten, zoo weinig de kunst van te sparen, dat hij op zijn acht en zeventigste jaar in armoede overleed.

JEAN DE LA FONTAINE.

1621—1695.

WERKEN.

Fables. — Contes. — Odes. — Epitres.

Imitations d'Ovide: Philémon et Baucis; Les Filles de Menée.

Vier blijspelen, waaronder: Le Florentin.

De grootste Fransche fabeldichter, de goedhartige La Fontaine, werd te Chateau-Thierry, in Champagne, geboren. Na eene zeer verwaarloosde jeugd, gevoelde hij op zijn twee en twintigste jaar, bij het lezen van eene Ode van Malherbe, plotseling zijne talenten als dichter ontwaken. Een bloedverwant, die zijne eerstelingen zag, moedigde hem aan en verschafte hem de werken van eenige oude en nieuwe dichters. Onder deze boeiden hem bovenal de geestige, schalksche Rabelais en de vindingrijke Marot.